

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 76: Forslag til lov om innovationsforeninger.
Af økonomiministeren (Marianne Jelved).
(Fremsat 1/11 2000).

Sammen med denne sag foretoges:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 77: Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed, lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrstidsfond og lov om sikring mod følger af arbejdsskade. (Administration af forsikringsbestande, fleksibelt aktieloft og arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskaber m.v.).
Af økonomiministeren (Marianne Jelved).
(Fremsat 1/11 2000).

16) Første behandling af lovforslag nr. L 71: Forslag til lov om ændring af pensionsafkastbeskatningsloven, kursgevinstloven og selskabsskatte-loven. (Omlægning af beskatningen af pensionsafkast).
Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 1/11 2000).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Frode Sørensen (S):

Vi behandler nu tre lovforslag, som har til hensigt at skabe stabile rammer for pensionsopsparring, investering i aktier og tilførsel af risikovillig kapital til mindre virksomheder.

Gennem nogen tid har der været en dialog med pensionsinstitutterne med henblik på at finde en model, som på en afbalanceret måde kan sikre mindre og innovative virksomheder nødvendig kapitaltilførsel. Lovforslag nr. L 76 giver nu mulighed for at etablere innovationsforeninger med en minimumformue på 100 mio. kr. Disse foreninger vil i sagens natur være risikovillige, men for at sikre sin investering bedst muligt får man en mulighed for direkte indflydelse ved eksempelvis at kunne indsætte medarbejdere i ledelsen i de virksomheder, man har investeret i. Innovationsforeningerne får også mulighed for, ud over de direkte investeringer, eksempelvis at yde lån til disse selskaber.

Investeringer i mindre og nye virksomheder kræver en vis indsigt, ofte mere end det, der kræves for at investere i børsnoterede virksom-

heder, og derfor fastsættes der et minimum for medlemsandele på 500.000 kr. Her kan man jo sige, at en sådan grænse ofte vil være for stor for mindre investorer, men disse vil nu kunne investere i de investeringsforeninger, som har medlemsandele fra de nævnte innovationsforeninger i deres portefølje. For at fremme lysten til at investere i disse innovationsforeninger foreslås det i det af skatteministeren fremsatte forslag, lovforslag nr. L 71, at der i perioden 2001-2005 tillades et ekstraordinært fradrag på 5 pct. pr. år af anskaffelsessummen for medlemsbeviserne.

I Socialdemokratiet hilser vi med glæde disse initiativer, som vil være med til at tilføre nødvendig kapital til disse innovative virksomheder og dermed også øge deres overlevelsessevne kombineret med et fornuftigt udbytte til investorerne.

I lovforslag nr. L 77 ændres det nuværende loft for investeringer i aktier fra 50 til 70 pct.; dog er det en forudsætning for at komme derop, at man har med et solidt selskab at gøre. Når kun de solide, eller måske nærmere de rige, får den mulighed, skyldes det naturligvis kursrisikoen og dermed også hensynet til sikkerheden for folks pensionsopsparring.

Forslaget indeholder også nogle præciseringer og forholdsregler, når selskabet har problemer med at leve op til sine forpligtelser, samt en bestemmelse, der sikrer, at arbejdsmarkedsrelaterede selskaber bliver skattemæssigt sidestillet med pensionskasser. Forudsætningen for denne ligestilling vil dog være, at selskabet direkte eller indirekte er fuldt ud ejet af forsikringstageres faglige organisationer, eventuelt i fællesskab med arbejdsgiversiden, at selskabet er etableret som følge af en overenskomstmæssig aftale, og endelig at selskabet ifølge vedtægterne ikke må udbetale udbytte til ejeren.

Til slut om lovforslag nr. L 71: Dette forslag er en klar forenkling, idet afgiftssatsen på obligationsafkast reduceres fra de nuværende 26 pct. til 15 pct., mens satsen for aktieafkast forhøjes fra 5 til 15 pct., altså en ensartet sats for udbytte af obligationer og aktier og udbyttet af et kontant indskud. Det er her værd at bemærke, at hvor afgiftssatserne før var en bruttosats, indføres der nu en fradragmulighed for selskabernes udgifter til formueforvaltningen, så der fremover er tale om en nettobeskatning på 15 pct. med et fradrag af forvaltningsomkostningerne.

De fremsatte lovforslag løser også de problemer, som nogle selskaber har haft med opfyldelse af rentegarantien, idet selskaber ved en place-

ring i obligationer efter betalingen af den reducerede afgift på de 15 pct. uden reelle problemer kan opfylde den rentegaranti, som i mange selskaber er på 4,5 pct.

Socialdemokratiet kan støtte de fremsatte forslag, som løser nogle akutte problemer og samtidig sikrer, at investeringer i såvel børsnoterede aktier som i små innovative virksomheder også fremover vil være attraktivt. Vi ser frem til et hurtigt og konstruktivt udvalgsarbejde.

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg vil på Venstres vegne i første omgang koncentrere mig om indholdet af lovforslag nr. L 71, og fru Pia Larsen vil derefter koncentrere sig om økonomiministerens andel af denne pakke.

Jeg har selvfølgelig bidt mærke i, at regeringen i forbindelse med sin offentliggørelse af erhvervsstrategi dk21 har gjort sig til talsmand for en styrkelse af aktiekulturen, og det er jo en interessant melding fra en regering, som med det forslag, vi behandler i dag, lægger op til en tredobling af skatten på pensionsinstitutternes aktieinvesteringer.

Nu vil jeg ikke bruge tid på detaljerne i lovforslaget, for hr. Frode Sørensen har på Socialdemokratiets vegne taget fat i nogle af elementerne, og der er jo heller ikke uenighed på alle fronter.

Men jeg vil godt for det første koncentrere mig om de provenumæssige konsekvenser i lovforslaget. Og jeg vil godt have lov til at citere fra bemærkningerne: »Det skønnes, at lovforslaget som helhed i det store og hele er provenuneutralt.«

Jeg synes måske, at det er en lidt pudsig formulering; det er, som om man skal have det to gange for at være sikker på, at det nu er trængt ind, at sådan i det store og hele er der tale om provenuneutralitet.

Jeg synes i virkeligheden, det ville være mere reelt, hvis skatteministeren indrømmede, at omlægningen også har til formål at sikre et stigende provenu fra pensionsopsparingerne. For selv om vi kigger på aktieandelen, og selv om vi forudsætter, at der ikke sker en stigning i pensionsinstitutternes andel af aktier, så vil der være et stigende provenu.

Men det er jo ikke meningen, at der skal være en stationær procentsats på aktieinvesteringer. Det er selvfølgelig meningen, at andelen af institutternes investeringer skal stige, for så vidt angår aktier. Og det er jo også derfor, man i det andet forslag opererer med et loftløft fra de 50 pct.

til de 70 pct., altså den procentsats, som institutterne kan gå ind og investere aktier i.

Men hvis vi prøver at forestille os en fordeling mellem aktier og obligationer i forholdet 42:48 – det er det, ministeren også opererer med i forslaget – og så et afkast, som ligger på ni, for så vidt angår aktier, og syv, for så vidt angår obligationer, så vil der være en mergevinst til staten i milliardstørrelsesordenen, hvis vi f.eks. forestiller os, at vægtningen ændrer sig til 55 pct. i aktier, selv om vi stadig væk fastholder 7-9-procenterne.

Jeg synes, en 7-9-forrentning er meget, meget lavt sat, for hvis vi kigger over en periode – vi kan gå helt tilbage til 1922 og frem til i dag – så har der været et afkast, der er fire gange så højt på aktier som det, der opereres med i forslaget.

Tredoblingen af satserne, altså fra 5 til 15, vil også give nogle negative effekter, for så vidt angår dobbeltbeskatning, for først beskatter man jo med 32 pct., i hvert fald indtil nytår formodentlig, og derefter, med det her forslags vedtagelse, med 15 pct., og så får man en effektiv beskatning med de nuværende satser på 42,2 pct. Og jeg ved ikke, om det er korrekt, men der står i nogle af høringssvarene, at administrationsselskaber, skadesdøtre og bankdøtre også bliver ramt af den her dobbeltbeskatning; det vil vi selvfølgelig gerne kigge lidt mere på.

Så selv om der bliver vedtaget en mindre reduktion af selskabsskatten, vil der med de foreslåede regler være tale om en væsentlig større skattebyrde og dermed et mindre afkast på aktive og mere risikofyldte investeringer, der jo skal danne grundlag for, at vi kan opretholde antallet af arbejdspladser i det danske samfund, og det vil efter min bedste overbevisning især ramme små og mellemstore virksomheders mulighed for at skaffe kapital, da kursen på disse virksomheders aktier jo i vidt omfang afhænger af de danske pensionsopspares anbringelse i de her selskaber.

Så er der jo heller ikke nogen tvivl om, at forslaget har skullet udskyde et problem omkring ydelsesgarantier, og jeg siger bevidst udskyde, for det er jo det, der er tale om med det her forslag.

Uden en reel lempelse af den samlede pensionsbeskatning vil der stadig væk være en risiko for, at garantiproblemet i en situation med en meget lav rentesats og faldende aktiekurser på grund af den strammere beskatning, eller fordi vi har en strammere beskatning, end vi havde i

den gamle realrenteafgiftsbeskatning, ikke er løst; det er skudt ud.

Så foreslår regeringen, at arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser, altså det, jeg så vil kalde de rene fagforeningspensionskasser, kan, hvis de opfylder nogle bestemte betingelser, blive fritaget for selskabsskat, så de får mulighed for at opbygge en kapital for at kunne overholde solvenskravene.

Det lyder jo umiddelbart meget sympatisk. Men jeg mener, det vil komme til at betyde en konkurrenceforvridning i forhold til de arbejdsmarkedspensionsordninger, som ligger i de store selskaber, eventuelt med et delt ejerskab.

Det problem mener jeg kan løses med en sikringsfundsmodel. Jeg mener ikke, der er rimeligt, at man straffer pensionskasser, som med rettidig omhu har lagt penge til side, mens nogle pensionskasser med tvivlsomme investeringer, bl.a. i sommerparker, som har skallet og valtet med medlemmernes penge, nu får en skattelettelse eller en hjælpende hånd; det kan vist ikke være meningen.

Og så synes vi i Venstre, at pensionsopsparerne bliver bondefanget. Nu har skiftende regeringer over en lang periode gjort alt for at få folk til at spare op til pension, og nu ligger der så flere hundrede milliarder kroner i pensionsformuer, og det kan den socialdemokratiske regering så ikke rigtig modstå. Først fik vi pinsepakken, og nu får vi det her lille tillæg, som måske på sigt kan vise sig at blive et guldæg.

Pia Larsen (V):

I fortsættelse af fru Mariann Fischer Boels tale her for et øjeblik siden skal jeg beklage, at dette her er en pakke, som ifølge regeringen ikke kan skilles ad, og at Venstre derfor ikke kan stemme for.

Vi læste ellers med interesse regeringens forslag om at oprette nogle innovationsforeninger, som skulle være med til at skaffe risikovillig kapital til små og mellemstore virksomheder.

Det andet forslag, L 77, om at forhøje aktieloftet synes vi da også vi gerne ville have set positivt på. Men af de årsager, som fru Mariann Fischer Boel nævnte før, må Venstre desværre tage afstand.

Vi synes, det er ærgerligt, at regeringen åbenbart har fundet det bekvemt at følge venstrefløjens ønske om en øget beskatning af pensionsafkastet; ellers ville vi meget gerne have drøftet mulighederne i både L 76 og L 77.

Derfor skal jeg også slutte med at sige, at regeringen skal være meget velkommen til at fortryde denne her pakkeløsning, som ikke kan skilles ad. Hvis man ønskede at dele den og fralidt ønsket om at komme med øgede beskatningskrav, ville vi meget gerne gå konstruktivt ind i en drøftelse om både at fremskaffe risikovillig kapital til de små og mellemstore virksomheder og også til en forhøjelse af aktieloftet, men som det ser ud nu, så må vi sige nej til pakken.

(Kort bemærkning).

Frode Sørensen (S):

Ja, det er nærmest til Venstres ordfører, fru Mariann Fischer Boel, som omtalte, at rentegaranti-problematikken blot var udskudt, og at problemerne kunne opstå i forbindelse med kraftigt faldende renter i forhold til det, vi nu kender.

Nu var der selvfølgelig en del teknik i fru Fischer Boels beregninger dér, men jeg vil gerne høre, hvordan vi egentlig fra vores side ville kunne ændre det, hvis rentesatsen faldt til under 4,5 pct. herhjemme, uagtet vi så havde afgiftssatser på 5,15 eller for den sags skyld på 0.

Det andet spørgsmål, som jeg gerne ville bede fru Fischer Boel svare på, er: Er det ikke sådan, at det stadig væk vil være attraktivt for ATP, LD, PFA og mange andre pensionsforsikringskasser og pensionskasser med den forhøjede procent på 70 at investere i aktier, og mon ikke der kan laves nogle fornuftige beregninger, når man udnytter dette loft på de 70 pct. i aktier og 30 pct. i obligationer, men selvfølgelig med den usikkerhed, der altid vil ligge på aktiesiden? Der er jo ingen garanti for, at aktierne vil give så store udbytter, som de har gjort de sidste 4-5 år.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Nej, der er ikke garanti for noget som helst, må jeg sige til hr. Frode Sørensen, og det var også derfor, jeg sagde, at man skulle kigge på investeringerne over en lang årrække; det mener jeg i realiteten man bør gøre. Hvis vi kun kiggede på de sidste 5 år, så ville de tal, som vi kunne fremlægge på effekten af det her forslag, være astronomisk høje. Altså den gevinst, som staten ville få på en forhøjet aktieafgift, ville være astronomisk høj, hvis vi tog udgangspunkt i de sidste 5 år.

Derfor valgte jeg at gå tilbage, vi kunne gå helt tilbage til 1922, og så konstatere, at investeringer i aktier i den periode frem til i dag har vist sig at give et afkast fire gange så højt, som

hvis man havde investeret i obligationer. Jeg kan give hr. Frode Sørensen en kopi af en disputats, der er lavet omkring det her spørgsmål.

Men jeg vil godt sige, at jeg synes, det er for nemt at sige, at kunderne vil jo få et rimeligt godt afkast, hvis i øvrigt ellers situationen udvikler sig, som vi har set de seneste år. Det er da fuldstændig rigtigt, men staten vil være den store vinder i det her spil i forhold til de beskatnings-systemer, vi kender på pensionsafkastet i dag. Og vi vil jo gerne have, at folk sparer op til pension.

Pernille Sams (KF):

Modsat den socialdemokratiske ordfører vil jeg starte med lovforslag nr. L 71, og det er jo en rigtig Stavadmmodel, Folketinget nu igen har fået serveret her, en af de utallige, hvor vi bliver bildt ind, at der er tale om provenuneutral omlægning, men hvor virkeligheden er, at der er tale om endnu en kæmpefor skattestigning.

Når jeg siger nu igen, er det, fordi sådan har skatteministeren fået for vane at præsentere sine skattestigninger. Selv skattereformen i 1993 blev lanceret som en omlægning, og resultatet kender vi jo alle sammen i dag: enorme ekstraindtægter for staten. Arbejdsmarkedsbidraget blev præsenteret som en omlægning med henblik på at finansiere arbejdsløsheden. Hvad blev det? En permanent og kolossal høj bruttoskat.

Ændring af lejeværdien til den nuværende ejendomsværdiskat blev også lanceret som en neutral omlægning. Også her er resultatet allerede nu 2 år efter, at statens provenu ikke længere er 6 mia. kr., men nærmere de 9 eller 10 mia. kr. Og nøjagtig ligesådan vil det gå med det forslag, vi her behandler.

Der står i fremsættelsen, at det er en provenuneutral omlægning, men sandheden er, at der er tale om enorme merindtægter for skatteministeren og hans umættelige regeringsfæller.

Jeg spurgte i går på et møde skatteministeren om, hvor stort merprovenuet ville have været for staten, hvis den foreslåede 15 pct.s enhedsbeskatning havde været gennemført for år 1999 og for det, vi kender til år 2000 indtil nu. Skatteministeren ønskede ikke at svare på det, men oplyste, at jeg kunne gentage spørgsmålet ved en mere passende lejlighed.

Det gør jeg så nu her fra Folketingets talerstol, og nu har skatteministeren så oven i købet haft mulighed for at undersøge det til i dag, så vi kan få et præcist svar.

Sagen er jo, at skatteministerens beregninger hviler på den forudsætning, at afkastet af aktier kun er 2 pct. større end afkastet af obligationer. Og det er jo ikke virkelighedens verden. Hvis man går tilstrækkelig langt tilbage i tiden og finder en præcis dato, så er det muligt, at man kan få opstillet lige nøjagtig den lille procentforskel, men hvis man tager udgangspunkt i forholdene, som de er nu, eller man går tilbage, som fru Mariann Fischer Boel sagde, til 1922, næsten ligegyldigt hvordan man stiller det op, så er der tale om en klækkelig skattestigning på enorme summer. Og det er selvfølgelig også derfor, forslaget fremsættes.

Specielt de mennesker, der foretager opsparring i individuelle ordninger, hvor aktiedelen typisk er større end i de kollektive opsparingsordninger, vil blive ramt ekstra hårdt.

Det Konservative Folkeparti har den holdning, at vi meget gerne vil have mennesker til at spare op, til at udskyde forbrug frivilligt og på den måde, mennesker hver især synes de har lyst til det. At der er visse af disse opsparingsmidler, der investeres i aktier, er meget ønskeligt, idet det er med til at give vores erhvervsliv risikovillig kapital, med til at skaffe fremtidens arbejdspladser i Danmark.

Det vil vi gerne belønne. Regeringen straffer det og gør det endnu dyrere. Pinsepakken var første skridt, det her er fortsættelsen, og vi er så inderlig trætte af den uendelige mængde af skattestigninger, den nuværende regering hele tiden ryster ud over befolkningen.

For os konservative er meldingen således også til dette forslag et klart og rungende nej. Den danske befolkning har brug for lettelser – ikke flere stramninger. Det er utroligt, at regeringen kan få sig selv til at blive ved og ved med at opfinde nye påhit, der kan klemme mere og mere ud af den danske befolkning.

De to øvrige forslag, L 76 og L 77, er led i den samme pakke og skal, som det fremgår af dem, ses i samme sammenhæng. Og derfor er meldingen på dem også et nej fra vores side.

Det glæder mig, at jeg samtidig har lovet at sige, at det samme gælder – for de tre lovforslags vedkommende – også for CD.

Aage Frandsen (SF):

Uanset at ordførere fra Venstre og De Konservative tilsyneladende betragter det her lovforslag som et lovforslag, der har til formål at skaffe flere penge i kassen, har det ikke været vores intention med det.

Vores intention med det her lovforslag er at løse nogle problemer, som er helt nødvendige at få løst i forhold til de ting, der blev lovet i forbindelse med pinsepakkens indførelse, de behov, der er for, at man får en mere ligelig, neutral beskatning, uanset hvilken form for køb af henholdsvis obligationer og aktier, der er tale om.

I det hele taget betragter vi også det her som et forsøg på at give pensionskasserne bedre mulighed for at investere i aktier. Så vi betragter det helt klart som en helhed i forhold til de behov, der er på det her område, og vi synes, at man fra regeringens side har fundet en rimelig model til at varetage forskellige og også modstridende interesser i den her forbindelse.

Vi er tilhængere af, at der gives mulighed for, at man i højere grad kan investere i aktier end i obligationer. Når man ser på den udvikling, der har været over år, er der jo en stigende tendens til, at man investerer i aktier, og vi har hævet loftet fra, at det var ret lavt, 50 pct., til nu helt op til 70 pct. ud fra en betragtning om, at pensionskasserne skal have mulighed for den bedst mulige investering, og også ud fra en betragtning om, at pensionskasserne også selv kan være ansvarlige for at varetage deres medlemmers, opspareres, interesser.

Men det betyder så også, at når vi siger ja til en sådan løsning, kan vi jo ikke bare sige, at så skal skattereglerne være uændrede, for det må jo være rimeligt, at man ikke foretager investeringer i aktier frem for obligationer ud fra andet end en fornuftig investeringsbetragtning, at det ikke sker ud fra en skattemæssig betragtning. Det er derfor, det er fornuftigt at sidestille og ligestille opsparing i obligationer og i aktier.

Skulle det vise sig, takket være at flere og flere investerer i aktier og dermed får større indtjening, at der kommer et større provenu ad den vej, jamen så er det jo, fordi alle tjener på det. De forudsætninger, som ligger i lovforslaget om, at det forventes at være neutralt med hensyn til provenu, har jeg i hvert fald ikke set dokumenteret skulle være helt hen i vejret. Tværtimod synes jeg, det tyder på, ikke at de nødvendigvis er hundrede procent sande, for der er da ingen, der ved, hvordan det vil gå i fremtiden, men at de i hvert fald godt kan være det. Vi opfatter som sagt ikke det her forslag som noget, vi på forhånd kan bruge som et finansieringsgrundlag, overhovedet ikke, det er slet ikke indgået i vores overvejelse f.eks. i forbindelse med finanslovedtagelsen og -tilrettelæggelsen.

Vi synes også, det er fornuftigt, at man ud fra en betragtning om, at det også drejer sig om at sikre, at man får investeret i små og mellemstore virksomheder, forbedrer mulighederne for disse innovative foreninger, at de altså på den måde kan styrke netop den – skal vi sige – typiske danske virksomhed, som vel ikke har interesse for de store internationale pensionskasser, og det gælder, uanset om det er danske eller udenlandske, at der her er tale om noget, som skal tilgodeses via nogle særlige danske ordninger. Vi synes, det er fornuftigt, at det er sket i den her forbindelse.

Derfor betragter vi altså den her pakke, de her forslag, som fornuftige og afbalancerede. Man kan selvfølgelig altid sige, at der var noget, man også godt ville have haft med og den slags ting, men det her er efter vores opfattelse en fornuftig løsning, hvor man tilgodeser mange forskellige helt klart modstridende interesser også inden for pensionsopsparingsbranchen.

Så vi støtter klart disse forslag. Viser det sig i forbindelse med udvalgsbehandlingen og de ting, som er kommet ind fra forskellige interessenters side, at der er behov for småjusteringer, jamen så er vi villige til at se på det.

Egil Møller (DF):

Da disse tre lovforslag behandles samtidig, skal jeg i første omgang forholde mig til lovforslag nr. L 76.

For at sikre at vores såkaldte velfærdssamfund vil bestå, er det afgørende vigtigt, at de mange nye vidensbaserede virksomheder får mulighed for at få stillet risikovillig kapital til rådighed. Disse virksomheder har ikke mulighed for at stille samme sikkerhed for lån, som traditionelle virksomheder har. For at fremskaffe denne kapital må investorer derfor have andre sikkerhedsstillelser og incitamenter. Det er derfor, lovforslaget åbner mulighed for etablering af innovationsforeninger.

I lovforslaget henvises der til ændrede skatteregler samt et ekstra fradrag for investeringer i medlemsbeviser i innovationsforeninger i introduktionsfasen fra år 2001 til 2005.

Som en nyskabelse åbnes der mulighed for, at medarbejdere i innovationsforeningerne kan deltage i ledelsen af de selskaber, der investeres i. Vi er dog betænkelige ved muligheden for, at innovationsforeningerne kan få bestemmende indflydelse på de selskaber, der investeres i.

Vi vil dog fra Dansk Folkeparti deltage positivt i udvalgsarbejdet.

Til lovforslag nr. L 77 har jeg følgende bemærkninger, idet jeg konstaterer, at dette lovforslag består af tre dele, hvoraf første del giver mulighed for, at pensionsinstitutter, ATP, LD og Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring kan placere midler op til 70 pct. i aktier:

Dansk Folkeparti er imod, at de lovtvungne fonde som LD og ATP herved opnår større indflydelse i danske virksomheder.

Lovforslagets anden del om præciseringer af, hvordan fordelingen af midler skal foretages i de tilfælde, hvor et selskab har problemer med at leve op til sine forsikringsforpligtelser, kan vi støtte.

Den tredje del af lovforslaget indeholder regler om skattemæssig ligestilling mellem pensionskasser, når det gælder opbygning af kapital til at imødekomme solvenskrav.

Endelig skal jeg så forholde mig til det sidste lovforslag, nemlig nr. L 71, med følgende bemærkninger:

Ideen om at skabe forenklinger inden for området her, som naturligvis er mulig ved at indføre en fælles skattesats på 15 pct., lyder umiddelbart besnærende. Alligevel er vi i Dansk Folkeparti ikke til sinds bare at sige ja til omlægningen. Vi må have set nærmere på, hvilke konsekvenser afskaffelsen af den lave skattesats for afkast af aktier får.

Tillbage før pinsepakken i juni 1998 var afkast af aktier m.v. af pensionsopsparing skattefrit. Med pinsepakken blev dette ændret. Den variable realrenteafgiftssats blev erstattet af en fast sats på 26 pct. af afkast for obligationer og fast ejendom m.v., mens afkast af aktier m.v. hidtil var skattefrit, og der blev der så indført en lav sats på 5 pct.

Jeg kan sige, at Dansk Folkeparti, når vi ser samlet på de tre lovforslag, ikke kan støtte dem.

Morten Helveg Petersen (RV):

Et vigtigt element i disse tre lovforslag er at forbedre mulighederne for, at pensionsbranchen kan investere i små og mellemstore virksomheder, idet det er hensigten at åbne mulighed for, at der etableres de såkaldte innovationsforeninger under tilsyn af Finanstilsynet.

I Det Radikale Venstre finder vi det positivt, at pensionsmilliarderne på denne her led kan anvendes aktivt til gavn for dansk erhvervsliv, og at der som udgangspunkt er tale om risikovillig kapital i disse nye innovationsforeninger.

Netop fremskaffelse af risikovillig kapital fremhæves jo ofte af iværksættere som et pro-

blem i forbindelse med start af virksomhed, men forhåbentlig kan disse lovforslag være med til at afhjælpe denne kritik.

En ting er selve finansieringen, men det er også vigtigt ud over selve kapitalen at kunne tilføre ekspertise og kompetence, og det må være forhåbningen med lovforslagene, at de institutionelle investorer, som forslagene vedrører, netop også på det ledelsesmæssige og strategiske plan kan tilføre de virksomheder, som man måtte vælge at investere i, kompetence.

Lovforslagene indeholder også en ændring af skattereglerne, så der indføres en neutral beskatning af pensionsopsparing i form af en fælles skattesats på 15 pct. af afkast på pensionsopsparing. Det skulle gerne øge gennemsigtigheden på den del af markedet, når man indfører en ensartet sats for beskatning af pensionsopsparing, og vi ser det som en yderligere fordel, at vi med lovforslaget også kan lægge op til forenklinger i pensionsafkastbeskatningsloven.

Dertil kommer, at loftet for pensionsinstitutters investeringer i aktier hæves til 70 pct. Set over en længere tidshorison, som det også har været fremhævet i debatten her, er afkastet af aktier højere end afkastet af obligationer, hvorfor ændringen gerne skulle komme pensionsopsparerne til gode, samtidig med at kapitalmarkedet udvikles yderligere.

Det er selvfølgelig samtidig vigtigt, at pensionsopsparernes midler ikke sættes over styr på et flygtigt aktiemarked, hvor kurserne jo som bekendt svinger. Men fra radikal side finder vi det betryggende, at forslagene også indeholder skrappe krav til soliditeten i samme åndedrag, som aktieloftet hæves.

Alt i alt kan vi støtte forslagene fra radikal side.

Frank Aaen (EL):

Lovforslagene her omhandler en skattemæssig behandling af en formue, der løber op i nærheden af 1.500 mia. kr., det vil sige langt mere, end Danmark producerer på et år. Det er i høj grad en formue, der er etableret på baggrund af skattefrihed, ved at man ikke skal betale skat af de penge, som man sætter ind på en pensionsopsparing.

Det betyder, at der ligger en udskudt skat i de her pensionskasser på mange hundrede millioner kroner, og beløbet er langt større end den samlede statsgæld. Det vil sige, at hvis ikke vi havde indrettet hele vores system med private pensionsordninger på den måde, som vi har, så

kunne staten i virkeligheden gøres gældfri. Så kunne vi slippe for næste år at betale 46 mia. kr. i renter af statens gæld. 46 mia. kr. svarer til, at alle sociale pensioner i Danmark kunne hæves med 50 pct., hvis det var det, vi valgte at gøre i stedet for. Så mange penge drejer det sig om, fordi vi har valgt den her udvikling, hvor vi ønsker at fremme private pensionsopsparinger. Derfor har vi ikke råd til at udbygge f.eks. sociale pensioner i et omfang, som i hvert fald Enhedslisten gerne ville.

Det, man burde debattere indledningsvis, er jo i virkeligheden: Synes vi, det er en god ordning, at de, der har haft et langt arbejdsliv med en meget høj indkomst, også har en meget høj pensionsindkomst, hvorimod de, der har været syge i arbejdslivet og ikke har haft nogen høj indkomst, ikke har haft nogen privat pensionsordning, bliver henvist til en meget, meget lav folkepension?

Vi er i gang med en udvikling, som i den grad fremmer uligheden blandt fremtidens pensionister, og når man står her og siger, at vi ikke må have lov til eventuelt at få et merprovener af det her, så skal det jo ses i den sammenhæng, jeg lige har nævnt, at her er tale om en ufattelig skattebegunstigelse, som fremmer enorm ulighed i samfundet, og hvor det kun er helt fint, hvis noget af det kan komme ind i fælleskassen og på den måde gå til f.eks. at sikre pension til dem, der ikke er så heldige, at de har fået en enorm privat pensionsopsparing.

Så vil jeg sige om de konkrete forslag, at noget af baggrunden for dem var jo, at man skulle hjælpe nogle pensionskasser, der af forskellige årsager var kommet ud i nogle problemer. Der kan vi jo i en parentes også sige, at ens pension jo altså også i fremtiden er overladt til det rene lottoprincip. Er man i en heldig pensionskasse, så får man en høj pension. Er man i en dårligt ledet pensionskasse, så får man en lav pension. Er man i pensionskasse med mange førtidspensionister og tidlige dødsfald på grund af nedslidning på arbejdsmarkedet, får man en lav pension. Er man i en pensionskasse, hvor folk ikke bliver nedslidt, ja, så får man en høj pension. Det hører også med i billedet.

Men der er altså pensionskasser, som vi indså man nok var nødt til at prøve at hjælpe lidt, så de ikke gik rabundus. Der var også nogle problemer med, at nogle pensionskasser ikke kunne udbetale de lovede pensioner, og derfor gik vi ind i forhandlingerne. Man sagde også fra starten: Det her må ikke koste staten penge, for vi

ønsker, at de penge, vi eventuelt skal bruge til pension over samfundets kasser, så vidt muligt skal gå til folkepensioner og andre sociale pensioner.

Endvidere ville vi forhindre, at der skete en omfordeling fra dem, der først nu er blevet medlem af en pensionskasse, til dem, der var heldige at komme med for en del år tilbage, hvor skattefordelen var endnu større, og hvor pensionsgarantierne var endnu større, end de er i dag. Vi ønskede ikke en omfordeling fra unge pensionsopsparere til de gamle pensionsopsparere.

De to ting har regeringen, synes jeg godt jeg vil sige, løst på en relativt elegant måde. Der er, så vidt vi kan se, taget højde for vores to indvendinger, og derfor er vi også grundlæggende indstillet på at få de her forslag bragt igennem Folketinget til vedtagelse.

Så er der det tredje forslag om innovationsforønelser. Vi er det med på, at der er brug for at støtte kapitalfrembringelse til mindre virksomheder, og vi er også tilhængere af, at det sker i en form, hvor man også kan sikre sig bestemmende indflydelse og dermed lidt kontrol med, hvad pengene bliver brugt til, og hvad der sker i den pågældende virksomhed, der investeres i.

Vi har senere i dag et andet forslag, hvor det er bestemt, at der, når det gælder den offentlige støtte, her via pensionskasserne – de er jo i høj grad også offentligt støttet på grund af skattefordelene, der ligger i de her penge – ikke må være bestemmende indflydelse. Dét skal det være en passiv investering. Det er en dårlig idé.

Men jeg vil godt sige til økonomiministeren, at når vi så oven i købet siger, at her skal man gå ind og tage et medansvar for ledelsen, så bliver det meget nødvendigt, at der bliver fastlagt nogle regler for, hvad der kan støttes.

Vi er nødt til at kræve, at det, der støttes, er til fordel for miljøet, at det opfylder almindelige etiske normer for, hvad vi synes, der skal bruges penge til at udvikle, at det er til gavn for dansk beskæftigelse samt lignende type krav.

Så må vi på en eller anden måde have fundet ud af, hvordan vi i forhold til innovationsforønelserne kan sørge for, at de gavner de formål, som regeringen også lige nu i dk21 har sagt, at den ønsker at fremme.

Så jeg tror ikke, at der er nogen politiske modsætninger. Det er bare et spørgsmål om at få det på plads og så sørge for, at vi også finder nogle mekanismer, så det faktisk bliver på en måde, der gavner miljøet, der gavner den samfunds-

mæssige udvikling, og som ikke støder almindelige etiske hensyn.

For at tage et eksempel: Jeg vil være meget ked af at se, at en innovationsforening lige pludselig støttede en udvikling af våbenproduktion. Det ville jeg mene ville være misbrug af pensionsopsparenes penge – og ligeledes på en lang række andre områder.

Men samlet set synes vi, at det ser rigtig fornuftigt ud. Skulle det på sigt gå hen og give et merprovenu til statskassen, som jeg har set et dagblad komme med en prognose om, så er det altså ikke nogen ulykke for os. Vi vil bare med det samme foreslå, at de penge, der måtte komme ind i skat på den måde – og som jo afspejler, at de, der har private pensionsopsparinger, selv har tjent penge – går til f.eks. at forbedre folkepensionen.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Regeringen præsenterer jo lovforslaget på følgende måde, og jeg begynder med lovforslag nr. L 76: at sikre mere stabile rammer for pensionsopsparinger og fremme formidlingen af risikovillig kapital til mindre virksomheder.

Dér påpeger regeringen jo en vigtig opgave at løse, og selve ideen med disse innovationsforeninger synes jeg også virker fornuftig og rigtig.

Så er der det næste lovforslag, L 77, med tre formål: For det første at det nuværende 50 pct.-loft for pensionsinstitutternes investeringer i aktier ændres til 70 pct., altså større fleksibilitet her.

For det andet at det skal præciseres, hvordan fordelingen af midler skal finde sted, såfremt et selskab sættes under administration ud fra et kontributionsprincip – dvs. hvordan midlerne i første omgang er tilvejebragt, f.eks. via forsikringspræmier. Endelig satser forslaget på, at de arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsselskaber nærmest bliver ligestillede med pensionskasserne.

Det synes jeg nok overordnet set på mange måder virker fornuftigt, men det afgørende lovforslag er jo L 71, og her bliver det præsenteret som en videreførelse af pinsepakken, og man argumenterer også for, at hovedsigtet her er en forenkling.

Det, der er spørgsmålet – ikke mindst når man i de to foregående lovforslag netop har været optaget af at fremme den risikovillige kapital, fremme øget satsning på aktier – er, om det så er klogt med den øgede beskatning, der læg-

ges op til. Jeg synes, man må sætte et spørgsmålstegn ved det.

Så er der endvidere en lang række tekniske ting, som jeg mere synes egner sig til udvalgsarbejdet. Garantistillelsen, som vi også drøftede i forbindelse med pinsepakken, det problem bliver udskudt. Jeg synes nok, vi må have dyrket det lidt mere.

Så er jeg også optaget af hele provenuneutraliteten. Den må jo afhænge af, hvilke præmisser man opstiller. Det er klart, at man kan have præmisser, så det vil blive provenuneutralt. Man kan jo også, tror jeg, rimelig let opstille præmisser, hvor der er en betydelig sandsynlighed for, at det her forslag vil betyde en øget beskatning. Men det må komme an på en nærmere undersøgelse.

Min skepsis og min tøven ved L 71-konstruktionen er, om det – når vi har set en god udvikling med øget investering i akter – så er klogt, det regeringen her lægger frem. Det er det spørgsmål, jeg på nuværende tidspunkt står med, når jeg læser forslaget.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg har aftalt med skatteministeren, at jeg indleder svarrunden, og jeg har lyst til at indlede med sådan en lidt, jeg er lige ved at sige polemisk bemærkning. Den er alvorlig nok ment, men den vil formentlig blive opfattet polemisk, og den lyder: Politik er en sær størrelse.

Jeg vil selvfølgelig gerne kvittere over for de ordførere, som har forholdt sig åbent og positivt til lovforslagene, til pakken som sådan, men udtrykke en beklagelse over, at især Venstre og De Konservative og også CD har udtrykt sig så bastant – Kristeligt Folkeparti har været mere spørgende, om jeg så må sige – imod den samlede pakke, og i virkeligheden har gjort det ud fra L 71, ud fra en problematisering omkring provenuneutralitet eller ikke. For det kunne jo være ideelt, hvis man problematiserede en række spørgsmål ved lovforslagene og så lod udvalgsbehandlingen være afgørende for, om man sagde ja eller nej i sidste ende.

På en eller anden måde kortsletter demokratiet og behandlingen af lovstoffet ved, at man på forhånd afskærer sig fra at gå ind i en debat om, hvad der er rigtigt og forkert, eller rimeligt og mindre rimeligt i de ting, der er kommet frem, også i medierne. Så det vil jeg gerne indlede med at beklage.

Så vil jeg til fru Mariann Fischer Boel bare komme med en helt faktuel oplysning. Jeg for-

stod, at fru Mariann Fischer Boel havde en doktorafhandling eller et skrift, som var meget gennemarbejdet, og som dokumenterede eller påviste, at der var en forskel i afkast fra aktier på i hvert fald over 4 pct. i forhold til obligationer. Sådan hørte jeg det.

Jeg skal bare helt faktisk oplyse, at i de prognoser, som Det Økonomiske Råd udarbejder, hvor der også indgår den type vurderinger, bruger Det Økonomiske Råd forskellen på 1½ pct. Der regner de med, at der på lang sigt er en forskel på 1½ pct. i afkast for aktier i forhold til obligationer.

Økonomiministeriet bruger i deres prognoser og i de rapporter, de udarbejder, bl.a. »Bæredygtigt pensionssystem«, som kom i januar i år, en forskel på 2 pct. Det er på det niveau, og selskaberne i branchen anvender selv samme niveau.

Det er kun for at sige, at det, der ligger som baggrund for vurderingerne i bemærkningerne i lovforslagene, jo ikke er tal, der er grebet ud af den blå luft.

Videre til skattefriheden for de arbejdsmarkedsrelaterede pensionsordninger, som opfylder visse bestemte kriterier. Der siges der: Det er konkurrenceforvridende, fordi de pågældende selskaber altså ikke i tide har lagt penge til side. Det var nogenlunde sådan ordene faldt.

Bare for en ordens skyld vil jeg gerne gøre det helt klart, at da vi i 1998 i Folketinget – det er skatteministerens ressort, men jeg har fået lov at lade mine følelser løbe af med mig – ændrede beskatningsloven på en sådan måde, at vi gjorde forsikrings-selskaber til skattepligtige objekter, om man så må sige, så opstod der et problem for de arbejdsmarkedspensionsordninger, som var indgået og dannet i aktieselskabsform og ikke i pensionskasseform. Det problem har vi siden forsøgt at finde en løsning på, og vi har også været omkring sikringsfundsmodellen, og vi har drøftet det med branchen mange, mange gange. Der har været meget konstruktivt medspil fra branchens side for at finde en løsning.

Sikringsfundsmodellen duer desværre ikke af EU-grunde, fordi den bliver betragtet som en statsstøtteordning. Det er regeringens vurdering. Så det er ikke, fordi man måske ikke kunne have brugt den ordning, men der er altså et andet element i det, som vi gerne vil bidrage til at belyse under udvalgsbehandlingen.

Endelig må jeg sige omkring diskussionen om 15 pct.-niveauet, det fælles niveau, at jeg jo ikke kan undlade at være glad for, at vi har fundet

den løsning, som er fundet. Jeg vil gerne tilkendegive, at hele det finansielle marked er ændret grundlæggende. Jeg er lige ved at bruge ordet radikalt, men for ikke at komme til at bringe uro i diskussionen vil jeg sige grundlæggende ændringer og internationalisering i en grad, der gør, at det, der var argumentet for mange år siden, for flere årtier siden, om at skabe særlig gode vilkår for aktieinvesteringer, er helt ude af trit med den virkelighed, vi lever i i dag. Det synes jeg også skal belyses under udvalgsarbejdet.

Selv i de år, hvor den nuværende skatteminister har været skatteminister, og jeg har været økonomiminister, er der sket kolossale ændringer på området. Derfor er der en pointe i at skabe en ensartet beskatning, uanset hvilke investeringer man foretager.

Især Venstre og De Konservative, som forudser, at de på et tidspunkt kommer i regering igen – og det kan jo ikke helt afvises, at det kunne ske på et tidspunkt – vil være nødt til at forholde sig til de ændringer, der er sket.

Endelig vil jeg gerne sige til spørgsmålet om enorme ekstrairndtægter, som fru Pernille Sams udtrykte det, og som hr. Frank Aaen i givet fald ville bruge til at løfte folkepensionsniveauet med: Efter min bedste overbevisning er der ikke tale om store ekstrairndtægter. Det har i hvert fald ikke været hensigten fra regeringens side.

Derfor vil jeg selvfølgelig alligevel gerne kvittere for det samarbejde, der har været mellem Enhedslisten og SF omkring pinsepakken og den justering eller ændring, som de her lovforslag er en følge af. Og jeg vil gerne lytte til hr. Frank Aaens forslag og overvejelser omkring innovationsforeningerne og spørgsmål om de etiske, miljømæssige og beskæftigelsesmæssige aspekter. Jeg synes, vi kan vende tilbage til, om vi kan finde en form, som kan være hjælpsom i den sammenhæng.

Jeg tror, det skal være ordene, fordi der ellers ikke omkring L 76 og L 77 har været specielle spørgsmål. Det har drejet sig mest om L 71. Det vil jeg bede skatteministeren om at fortsætte med kommentarer til. Mine var mest af politisk karakter.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg vil godt starte med at sige en tak til det flertal, der ved førstebehandlingen har givet tilsagn om med en særdeles positiv indgang at gå i gang med det arbejde, som forhåbentlig inden jul kan resultere i en ny pensionsafkastbeskatning. Jeg mener faktisk, den er en meget, meget

væsentlig omlægning og dermed vel også egentlig den største ændring på pensionsbeskatningsområdet, siden realrenteafgiften blev vedtaget i 1983.

Jeg tror endda, at jeg, uden at jeg kommer galt af sted, kan sige, at jeg har det store flertal i pensionsbranchen bag mig, når jeg vil rette en tak til flertallet her.

Jeg ville være fuldstændig tryk ved, hvis det i øvrigt var en acceptabel fremgangsmåde og vi forestiller os den teoretiske mulighed, at sende denne pakke – den hænger jo sammen med de lovforslag, vi her har til behandling, og kan derfor ikke ses enkeltvis, men skal netop ses som en samlet pakke, der løser en række problemer, der ikke mindst er rejst fra pensionsside – ud til afstemning i pensionsbranchen. Og hvis de kunne vælge mellem de forslag, vi her har til første behandling, og at forsætte med den eksisterende beskatning, så ville jeg være fuldstændig overbevist om, at afstemningen ville resultere i et stort ja til dette.

Dermed er ikke sagt, at der ikke i pensionsbranchen kan være et ønske om at ville have de ting, man er mest glad for, gerne ville have nedsat obligationsbeskatningen fra 26 til 15 pct., og hvis man kunne få det, uden at aktiebeskatningen forhøjes fra 5 til 15 pct., så tror jeg da, at hvis man lavede valgfrihed på den måde, så ville der givet være et ønske om at vælge alt det gode, og de dele, som får det her til at hænge sammen, ville man måske vælge fra.

Men pakken som sådan har jeg mødt en accept af som en bedre løsning end de regler, der eksisterer i øjeblikket. Det synes jeg egentlig er en lille smule opmuntrende, men måske også fantastisk, når vi tænker på, hvordan diskussionen om beskatning af pension har bølget frem og tilbage de sidste 20-25 år.

Det er første gang i de godt 20 år, jeg har været med her i Folketinget, at der er kommet et forslag, som ikke har skabt en meget besværlig og meget modsatrettet debat med meget forskellige holdninger, hvor det var regeringen, flertallet i Folketinget, imod pensionsbranchen. Det her sker faktisk i meget, meget betydelig udstrækning – som også økonomiministeren nævnte – i et samarbejde og med en forståelse hos meget brede kredse på pensionssiden. Det synes jeg er glædeligt.

Jeg vil også godt takke de to partier, jeg fik registreret signalerede en ikke ubetydelig åbenhed i forhold til det udvalgsarbejde, der nu går i gang, nemlig hr. Egil Møller fra Dansk Folkepar-

ti og hr. Flemming Kofod-Svendsen fra Kristeligt Folkeparti. Jeg vil gerne sige til de to repræsentanter, men også til de øvrige ordførere, at vi selvfølgelig vil gøre os megen umage for at give så gode, så ordentlige, så velfunderede svar under udvalgsarbejdet som overhovedet svarligt.

Så har det, der ikke mindst har optaget de to store borgerlige partiers ordførere, fru Mariann Fischer Boel og fru Pernille Sams, været provediskussionen. Også den vil jeg meget gerne deltage i, og det bliver der jo god lejlighed til. Jeg er sikker på, at der vil komme mange gode spørgsmål under udvalgsarbejdet, og vi vil sørge for at give nogle gode, velfunderede svar.

Men synes egentligt, at det er lidt bemærkelsesværdigt, nu vi ser på, hvad det er for diskussioner, vi har i øjeblikket, at det, der er påstanden fra de to ordførere, er, at aktier også på lang sigt vil give et væsentlig højere afkast, end vi forudsætter i vores provenuberegning.

Vi forudsætter, som det også fremgik af økonomiministerens bemærkninger, at aktier på sigt, set over årene, vil give et afkast, der gennemsnitligt hvert år er 2 procentpoint højere end obligationsafkastet. Hvis vi ud fra det, vi har forudsat, regner det om til, hvor stor en procentdel mere man kan forvente i afkast af en aktie, er det et sted mellem 27 og 28 pct. højere afkast om året, man vil få ved at placere det i aktier i stedet for obligationer.

De samme partier, som påstår, at det er alt for lavt skønnet, mener, at det er meget, meget problematisk, at vi forhøjer beskatningen af aktier fra 5 til 15 pct., når vi samtidig nedsætter obligationsbeskatningen fra 26 pct. til 15 pct.

Jeg har sådan set den modsatte indgang. Når vi sidder og kigger ud over obligations- og aktiemarkedet i dag med internationaliseringen og ud fra det, vi ved i dag, synes jeg, det er problematisk, at de regler, vi har i dag, betyder, at de, der investerer i obligationer, beskattes mere end fem gange højere end de, der investerer i aktier, når alle her i salen og også eksperter uden for denne sal er enige om, at aktier vil give et højere afkast end obligationer.

Og det er jo ikke et frit valg for pensionskasserne og dermed deres opsparende, de kommende pensionister. De pensionskasser og pensionsinstitutter, der har den ringeste soliditet, tvinges til at investere i det, der i fagsprog kaldes guld-randede papirer, og det er først og fremmest obligationer, ikke på grund af, at de giver det højeste afkast, men fordi stabiliteten i afkastet er

størst. Men det giver et lavere afkast, er alle ordførere her enige om.

Det vil altså sige, at man fra Venstres og De Konservatives side gerne vil fastholde en beskatning af obligationerne, som vi tvinger en række pensionsopsparende til at investere i ud fra nogle soliditets- og sikkerhedsmæssige grunde. Dem vil vi pålægge en beskatning, der er mere end fem gange så høj som den, der pålægges dem, der investerer i aktier, som giver det høje afkast.

Jeg vil sige, at med de ordførertaler, der har været her i dag, ikke mindst fra de to partier, som har udtrykt sig mest kritisk, så måtte vi vel i det mindste kunne være enige om, at det ikke kan være retfærdigt at beskatte aktier lavere end obligationer.

Så er der diskussionen om de 2 pct. i forskel. Økonomiministeren har på meget glimrende vis kommenteret det. Jeg synes jo, det kunne være interessant, hvis der melder sig nogle pensionskasser, livsforsikringsselskaber eller andre professionelle på den her bane, som ville møde frem under udvalgsbehandlingen og sige: Vi har kalkuleret med et højere afkast og en større forskel end 2 pct.

Jeg kender dem ikke. Jeg har spurgt mine embedsmænd, for jeg har ikke set alle henvendelser endnu, om nogen overhovedet har henvendt sig og gjort indsigelser eller ment, at de forudsætninger, vi her har stillet op, ikke var velfunderede og det mest saglige skøn, man overhovedet kunne foretage. Jeg har fået den oplysning, at der er ingen, der har henvendt sig og rejst kritik af dette.

Hvis vi tager de eksempler, der var nævnt i dagbladet Børsen i går – som af andre årsager havde en række forkerte, vildledende oplysninger – hvor man har lavet beregningerne, som man har hentet hos PFA, så kan det ses, at PFA har lavet to sæt beregninger: nemlig et, hvor aktieafkastet er 1 pct. højere end obligationerne, og et, hvor aktieafkastet er 2 pct. højere end obligationerne.

Vi har altså lagt os på den største forskel, hvorimod PFA ingen synspunkter havde om, at det var en for lav procent, vi havde forudsat på aktierne.

Så sagde fru Mariann Fischer Boel, at hvis det er sådan, at aktierne nu falder, så vil det her jo ikke hjælpe noget på soliditet og for dem, der kommer i vanskeligheder. Det er ikke rigtigt, for hvis man forudsætter, at aktiekurserne falder, så kan vi jo komme i den situation, at provenuet til

statskassen et år bliver nul, fordi det, man i givet fald et år måtte konstatere af tab på aktier fuldt ud modgår i den gevinst, man kan konstatere på obligationerne.

Derfor er en af konsekvenserne af den omlægning, vi laver her, at provenuet år for år bliver langt mere usikkert. Vi vil kunne opleve, at provenuet fra kapitalafkast, beskatning fra forsikringsordningerne, ville kunne bevæge sig fra nul et år og måske til 30 mia. kr. næste år. Så den stabilitet, der har været, fordi vi først og fremmest har baseret beskatningen på obligationer og fast ejendom, vil vi ikke se fremover. Det er sådan set ikke så interessant sådan finanspolitisk.

Det, der er interessant, er, at når de forslag, vi her har til behandling, er vedtaget, så giver vi pensionsopsparende og dem, der forvalter formuerne for pensionsopsparende, nogle langt bedre, mere fleksible rammer til at sikre pensionsopsparende det størst mulige afkast.

Når jeg har hørt på vurderingerne her i dag, så lyder det, som om også de to mest kritiske ordførere er enige i, at det må blive konsekvensen af det her, og hvis det bliver konsekvensen, så betyder det først og fremmest, at pensionsopsparende fremover med de rammer, vi her lægger op til, vil få en højere pension, fordi afkastet bliver højere.

Skulle det her forslag ende med at give flere penge i statskassen end forudsat, er der kun én årsag til det, nemlig at pensionsopsparende har fået et større afkast af deres opsparing, og at hver gang staten måtte få 15 kr., så får pensionsopsparende mindst 85 kr.

At vi kan lave en lovgivning, der skaber så meget bedre rammer til det at spare op til sin alderdom i Danmark, synes jeg vi bør glæde os over i fællesskab. Og jeg kan sige, at jeg ville glæde mig særdeles meget, hvis vi, når vi kommer frem til tredjebehandlingen, kunne brede glæden endnu længere ud, end vi har oplevet her ved førstebehandlingen.

Selv de ordførere, der har udtalt sig mest kritisk under førstebehandlingen, vil jeg bare i al stilfærdighed opfordre til at udvise et vist åbent sind i forhold til udvalgsbehandlingen og de synspunkter, der kommer frem dér, og i forhold til de svar, man får på de spørgsmål, man kan stille.

For mig er der ingen som helst tvivl om, at når den sum af lovforslag, vi her har til behandling, er blevet vedtaget, så giver det langt bedre mulighed for opsparing til alderdom i Danmark.

Det glæder jeg mig over, og jeg er sikker på, at de, der får gavn af det her, nemlig pensionsopsparerne, også vil gøre det.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Ja, det var jo til tider næsten rørende at høre skatteministeren, og jeg kan så berolige skatteministeren med, at hvis vi nogen sinde skal få et åbent sind over for det her forslag, så forudsætter det, at der ikke er tale om skattestigninger.

Skatteministeren svarede overhovedet ikke på de spørgsmål, der fuldstændig konkret er stillet til ham, hvorefter vi spurgte om: Hvis disse regler havde været indført i år og sidste år, hvad havde merprovenuet for staten så været? Det spørgsmål har skatteministeren vidst ville blive stillet, og han har ikke ønsket at svare på det.

Så problematiserede skatteministeren til gengæld selv de to forskellige nuværende niveauer og syntes, det var frygteligt, at der var forskel på obligations- og aktiebeskatningen i pensionsordninger, men det er jo skatteministeren og hans eget parti, der selv har lavet det nuværende system, så det har man jo kun sig selv at takke for.

Vi ser meget gerne en forenkling, også den forenkling, der sker med en fælles sats, men det skal være en meget lavere sats, sådan at der ikke sker en samlet skattestigning, hr. skatteminister.

Det er endnu en gang en socialdemokratisk lovgivning, hvor man siger ét til folk og gør noget andet. Man siger, det er provenuneutralt, og i virkeligheden er det enorme skattestigninger, og det har skatteministeren ikke dementeret her, og hans allierede i denne sag, hr. Frank Aaen, har jo også sagt, at der er tale om omfordelinger, og at det er derfor, hr. Frank Aaens parti går med i det. Skatteministeren har også med sine to alliancepartnere her vist, hvad det virkelige sigte med det her forslag er.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Nu kunne jeg jo ikke drømme om at beskyldte økonomiministeren for at være polemisk. Jeg har blot tilladt mig at forholde mig åbent og skeptisk til den buket af lovforslag, som vi behandler i øjeblikket.

Jeg vil gerne takke ministeren for tilsagnet om at se på beskatningen af de arbejdsmarkedsrelaterede pensionselskabers skattefritagelse og den konkurrenceforvridning, som forslaget kan

medføre for nogle af de bestående selskaber, der er privatejede, eller hvor der er delt ejerskab. Det vil jeg gerne kvittere positivt for.

Og så til skatteministeren: Jeg ved ikke, om jeg kan få skatteministeren til at komme med en melding på, hvorledes provenuet ville være, hvis man forestiller sig, at man fastholder 7-9-afkastet, men med en ændret fordeling af aktieporteføljen på op til bare 55 pct. Det kunne jeg godt tænke mig at vide.

Og så er den fem gange højere beskatning af obligationer, som fru Pernille Sams også sagde det, jo ikke nogen opfindelse, som Venstre eller De Konservative kommer med. Det er Skatteministeriets eget forslag i forbindelse med pinsepakken.

Og så må jeg nok sige, at da forslaget var fremme i første omgang, da var det et spørgsmål om at sætte aktieskatten til 10, og så skulle provenuet så være brugt til at nedsætte selskabsskatten til 26; det synes jeg mangler lidt i denne her sag.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Blot ganske kort til fru Pernille Sams: Jeg synes, det er ærgerligt, at det bliver kaldt et socialdemokratisk forslag. Det Radikale Venstre er utrolig glad for det her forslag, og Økonomiministeriet og jeg har arbejdet meget tæt sammen med branchen og med skatteministeren for at finde løsninger på det her. Jeg vil meget gerne have del i æren for den samlede pakke. Bare for en ordens skyld.

Så til fru Mariann Fischer Boel: Det er den store ambition, at der ikke skal være konkurrenceforvridning. Og derfor kan det være et spørgsmål om, hvor grænsedragningen går henne, og det er det, vi skal have belyst. Vi har fået nogle henvendelser fra nogle af de kasser, som jeg tror der henvises til.

Men det er meget, meget centralt at se for sig, at det, der har været ambitionen, er, at de kasser, som lige så godt kunne have været dannet som pensionskasser, men blev det i aktieselskabsform i forbindelse med overenskomstindgåelsen omkring arbejdsmarkedspensioner, er dem, vi kigger på for at finde en løsning, for det er en særlig problemstilling for dem.

For en ordens skyld skal jeg så også oplyse her fra Tingets talerstol, at den fleksibilitet omkring aktieloftet op til de 70 pct. også bør omfatte firmapensionskasser. Derfor vil der komme et ændringsforslag, som også inddrager firmapensionskasser.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Nu er jeg jo ikke helt tankeløser, vil jeg sige til fru Pernille Sams, så hvilke spørgsmål fru Pernille Sams ønskede at stille her i dag, var jeg ikke rigtig vidende om.

Men jeg vil tro, at fru Pernille Sams tænker på, at hun i går under en teknisk gennemgang, der handlede om, hvordan de her lovforslag teknisk er skruet sammen osv., hvor Skatteudvalget mødtes med nogle af mine embedsmænd, og hvor jeg havde fornøjelsen af at være med, stillede de dér to spørgsmål, og hvor min reaktion var: Det er sådan set ikke noget, vi har siddet og regnet på, men hvis fru Pernille Sams gerne vil have regnet på det, så gør vi det meget gerne, og bliver spørgsmålet stillet i udvalget, svarer vi, og vi skal sørge for, at det fremgår meget tydeligt, hvordan vi kommer frem til resultatet. Så det tilsagn er gentaget her.

Så siger fru Pernille Sams: Jamen det dér med, at der er et spænd imellem aktier og obligationer, er jo ikke noget, andre end vi selv har fundet på.

Næh, det kan man sige, for det er da rigtigt, at da vi lavede pinsepakken i 1998 og lavede den her måde at skrue beskatningen sammen på, da indsnevrede vi kun den forskel, der var. Altså vi lavede jo i fællesskab – ja, jeg husker da, at jeg var med i 1983 med Venstre og De Konservative – realrenteafgiften, hvor der var en beskatning på obligationer og nul på aktier.

Og i øvrigt bare sådan til erindring vil jeg sige, at i alle de år, hvor den borgerlige regering sad, var realrenteafgiftsprocenten aldrig under 40, og de fleste år lå den over 50, og vi måtte lave et loft, så den ikke kom over 56. Så vi må jo sige, at det at komme ned på 15 pct. i hvert fald er en massiv lettelse i forhold til den retstilstand, der gjaldt på det tidspunkt, hvor fru Pernille Sams' parti havde statsministerposten og i øvrigt også skatteministerposten, da den blev lavet.

Det, vi så kan konstatere, er, at vi måske ikke tog skridtet fuldt ud og godt nok i forbindelse med pinsepakken. Det er så det, vi gør nu. Den her regering er altid optaget af, hvis vi bliver klogere, at gøre det, der er rigtigere end det, vi gjorde sidst, hvis ikke vi da tog skridtet fuldt ud, hvilket vi ikke gjorde her. Men det gør vi så nu. Jeg tror såmænd ikke, der er så mange, der havde regnet med, at vi nogen sinde kom ned på en pensionsafkastbeskatning på 15 pct. Det gør vi så nu.

Så er fru Mariann Fischer Boel lidt ked af, at vi ikke vender tilbage og bruger provenu til en

nedsættelse af selskabsskatten, og minder om, at vi havde et forslag om en aktieafkastbeskatning på aktier på 10 procent, da vi lavede pinsepakken. Det var jo derfor, fru Mariann Fischer Boel og hendes parti var inviteret til at være med for at lave det, men de sagde nej. Man startede faktisk med at nedlægge veto i 1998 i forhold til overhovedet at deltage, hvis erhvervsbeskatningspakken kom med, som også rummer den her finansiering. Men da det her er en provenu-neutral omlægning – der tages altså ikke flere penge fra pensionsopsparingen i den nye måde at opkræve på end i den gamle – ja, så efterlader det, i modsætning til det, vi foreslog tilbage i 1998, ikke noget provenu at bruge til andre gode gerninger.

Og vi har da også været en lille smule bevidste om at være meget nøjeregnende med, at denne her omlægning ikke med nogen rette skulle kunne kaldes for en skattestigning, for vi ønskede, at også Venstre med deres udtalte løfte om skattestop skulle kunne stemme for den her pakke med god samvittighed. Og jeg lover, at hvis fru Mariann Fischer Boel og hendes parti stemmer for den her pakke, vil jeg aldrig nogen sinde bruge det som eksempel på, at det er et brud på Venstres løfte om skattestop. For det ville være en falsk argumentation over for Venstre. Den ønsker jeg ikke at bruge.

Så spørger fru Mariann Fischer Boel: Hvis nu aktieandelen bliver på 55 pct., og vi forudsætter 5 pct., 7 pct. og 9 pct., hvad sker der så med provenuet? Jamen så sker der det, hvis vi forudsætter, at de 7 pct. og de 9 pct. er det, der holder på sigt, at pensionsopsparerne får et væsentlig bedre afkast, og af det afkast får statskassen så også en lille bitte andel. Men i forhold til en provenuberegning og en sammenligning kan fru Mariann Fischer Boel ikke bruge det eksempel, for når vi regner på, om det er provenuneutralt, vil det, hvis nu vi fortsatte med disse regler, vi har i dag, så give et provenu efter vores bedste skøn. Og hvor meget vil den fremtidige lovgivning efterlade et provenu? Det kan ikke sammenlignes med den nuværende, for efter den nuværende kan man ikke gå op på 55 pct. i aktieandel. Det er faktisk et af de ønsker, som branchen har fået, der her er blevet imødekommet, som er med til at give fleksibiliteten og med til at skabe muligheder for at de kan få forrentet pensionsopsparernes penge bedre, så det efterlader en bedre pension til kommende pensionister.

Det bør da ikke være noget, der skaber meget store problemer for Venstre i forhold til at kunne stemme for.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg er da meget taknemlig for, at skatteministeren erkender, at der med en 55 pct.-portefølje i aktier og den 7-9-fordeling på afkastet er et provenu at hente på lovforslaget.

Og jeg forstår på skatteministeren, at vi forhandler de tre lovforslag som en pakke, og i den pakke indgår et løft af aktieinvesteringsloftet fra 50 til 70 pct., og alligevel står der i bemærkningerne til lovforslaget, at pakken er provenuneutral.

Så jeg takker for skatteministerens imødekommethed med hensyn til provenuberegningerne.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg er altid meget glad for at kunne være imødekommende over for fru Mariann Fischer Boel, og det er jeg jo ikke mindst her, for det, det her skaber, er langt bedre rammer, der giver langt bedre muligheder for et bedre afkast til pensionsopsparene.

Hvis fru Mariann Fischer Boel tror på det, hun selv siger, så siger fru Mariann Fischer Boel, at disse nye rammer og disse nye regler vil efterlade højere pensioner fremover. Det er det, fru Mariann Fischer Boel siger.

Jeg tør ikke spå om, hvordan aktieandelen vil udvikle sig. Vi kan sige, at vi giver nogle nye muligheder. Men der er jo modgående tendenser i det her, for det er klart, at når vi nedsætter beskatningen af obligationer, bliver obligationer alt andet lige mere konkurrencedygtige i forhold til aktier. Når vi omvendt åbner en mulighed for, at de pensionskasser, der opfylder soliditetskravene, kan gå ud over det nuværende loft på 50 pct. og i større udstrækning investere i aktier, er der en modgående tendens dér, der giver muligheder for dem, der vælger det.

Det, der er essensen af det her, er, at det er op til pensionsopsparene selv og dem, der er betroet at forvalte pensionsformuerne, at vælge, hvad de tror på giver pensionsopsparene den højeste pension, den største sikkerhed og det bedste afkast.

Statskassen kan kun få et større provenu end det, der er forudsat efter de eksisterende regler,

hvis det efterlader 85 øre ekstra til pensionsopsparene, hver gang staten får 15 øre.

Og det forstår jeg ikke at fru Mariann Fischer Boel har meddelt på Venstres vegne at Venstre vil stemme imod.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Mariann Fischer Boel for den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg kunne høre, at skatteministeren fik over sine læber at sige, at muligheden for et bedre afkast ligger i den model, der er lagt frem her. Det var da en udmelding, som jeg hilser positivt velkommen, for når der er et bedre afkast, er der også en højere beskatning. Det må alt andet lige være sådan.

Men nu siger ministeren, at når man nu nedsætter beskatningen af obligationer, bliver det mere attraktivt at gå i obligationer. Jamen er skatteministeren da så ikke bekymret for, om pensionselskaberne så vil vælge at gå i obligationer? Og det vil jo så være skidt for de virksomheder, som i et vist omfang i hvert fald er afhængige af, at pensionselskaberne køber deres aktier. Og her tænker jeg, som jeg sagde det i min ordførertale, på de små og mellemstore virksomheder. Det kunne jo blive problemet.

Og så er der 85 øre ekstra til pensionsopsparene med ministerens forslag. Efter de gældende regler er der jo sådan set 95 øre.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Ole Stavad):

Når vi regner provenu og sammenligner, tager vi, som det fremgår af lovforslaget, udgangspunkt i, hvordan den samlede pensionskapital ser ud i dag. Der er så stort et tal som i størrelsesordenen 1.500 mia. kr. i pensionsopsparring. Der er et så stort tal som i størrelsesordenen 1.500 mia. kr. i pensionsopsparring, og i øjeblikket ligger ca. 42 pct. af den i aktier og ca. 58 pct. i andre aktiver, fortrinsvis obligationer og indexobligationer, men også lidt fast ejendom.

Når vi så regner på, hvor meget vi vil få ind i 2001 med den sammensætning, pensionsopsparringskapitalen har, efter både de gamle regler og de nye regler, skulle det gerne give det samme beløb. Men det gør det faktisk ikke, for vi mister faktisk efter mit bedste skøn 1,2 mia. kr. næste år. Når vi laver provenuberegningerne, er det ud fra den fordeling, der er i dag, for jeg tør i

hvert fald ikke skønne over, hvordan man vælger at disponere hos pensionsforvalterne. Vi giver nogle muligheder, og i den udstrækning, de muligheder bliver brugt til at skabe et større provenu og et større afkast til pensionsopsparere, får staten en lillebitte andel på 15 pct.

Fru Mariann Fischer Boel siger: Ministeren siger, at der er 85 pct. tilbage til pensionsopspareren, hvis det er sådan, at man får et højere afkast, men der er jo 95 pct. tilbage i dag, fordi der kun er en aktieafgift på 5 pct. Det er ikke rigtigt, for i dag er der et aktieloft, der stort set er fuldt udnyttet. Men den mulighed, vi åbner, vil ikke være der, hvis fru Mariann Fischer Boel og Venstres gruppe får magt her i Folketinget til at stemme lovforslaget ned.

Så spørger fru Mariann Fischer Boel til de små og mellemstore virksomheder: Om jeg ikke kunne være bekymret for, om man fravælger at investere her? Jo, det har vi sådan set været meget optaget af, for vi synes, det er vigtigt, at de også yder et vægtigt bidrag til hele vores erhvervsstrategi, som ikke mindst i erhvervsministerens redegørelse om dk21 er præsenteret som et væsentligt element.

Derfor har vi været optaget af at sikre særlige instrumenter, der fortsat skulle gøre det attraktivt og endda i endnu højere grad end i dag, at de store investorer og pensionskasser m.v. investerer i de mindre og mellemstore virksomheder. Det er derfor, som økonomiministeren var inde på tidligere, man får et fradrag på 5 pct. af alt det, man investerer i 5 år, samtidig med at man får fradrag for de omkostninger, der netop er forbundet med at investere i de små og mellemstore virksomheder. Det er her, de betyder noget, hvorimod omkostningerne er ret uvæsentlige i forhold til afkastet, når virksomheden er børsnoteret.

Vi har altså forsøgt at tage højde for alle de gode spørgsmål, som vi vidste, Venstres ordfører med sin tænkksomhed altid ville holde os op på, og jeg mener, vi har meget gode svar. Derfor vil jeg stadig håbe på en vis åbenhed, så vi kan gøre noget klogt sammen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Jeg foreslår, at lovforslagene nr. L 76 og L 77 henvises til Erhvervsudvalget, og at lovforslag nr. L 71 henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Første behandling af lovforslag nr. L 70: Forslag til lov om indgåelse af tillægsaftale mellem den danske regering og det grønlandske landsstyre.

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 1/11 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Lars Fleischer (S):

Jeg skal gøre det kort, for man skal starte småt.

Lovforslaget vedrørende lov om indgåelse af tillægsaftale mellem den danske regering og det grønlandske landsstyre er fremsat på baggrund af en anmodning fra Grønlands hjemmestyre, og støtte til lovforslaget er en nødvendighed for den videre udvikling af de kommende pensionsordninger i Grønland.

Den 1. juli i år blev pensionsforsikringsselskabet PFA Soraarneq etableret i samarbejde med PFA i Danmark, og efterfølgende blev lønmodtagernes pensionskasse, SISA, også etableret, ligeledes i år. Der er herved dannet grundlag for, at den grønlandske pensionsopsparing, der henhører i de danske pensionselskaber, vil kunne føres tilbage til Grønland.

Lovforslaget vil ligeledes medvirke til forøgelse af grønlandsk opsparing og kapitaldannelse til gavn for det grønlandske erhvervsliv.

Lovforslaget er fremsat på baggrund af en aftale udfærdiget i Nuuk den 28. september 2000 mellem det grønlandske landsstyre og den danske regering, hvorfor vi herfra skal anbefale til slutning til lovforslaget.